

Пиџер Гизи

ТВОЈА СВЕТЛОСТ ЈЕ ТАКО ОТМЕНА

МАЈСТОРИ CANTE JONDA

Поред мене су
седели у црном тафту, под веловима, на напрслој кожи,
са филцаним шеширима, са чипком. Ближе, позивали су, ближе.
И тело ти предајем, своје тело због тебе
издајем. Сунце подбочено о сребром обложени
хоризонт залази, пехар месеца
изнад мора полако излази.

Када бисмо могли говорити: Месече, рекао бих
твоја светлост је тако отмена, прастара, бескорисна.
По њој могу истимарити магарца, углачати јабуке,
закрпити мреже. Јак си, а ја сам се већ офуцао.

Пролазим поред средњих небеса,
чујем твоје приче, видим како се
кора увлачи у лице, дебло шуме говори,
видим како лишће лети рубом реке,
чаробне живе ограде.

Поред себе стајаш као архитектура,
чврст као кућа, колиба од прућа,
брвнара чији је димњак облак у сумраку,
сломљена брвнара пробијена јединственим погледом,
простор где потпора и даље пада,
пропратне власи.

(ОБИЛАЗАК)

У гаражи беху речи
сломљене уз наковањ, у комадима.
Ковачница беше ту, пламенови из угљене пећи.

У том сну прозори беху сломљени,
калуп на зидовима, зелена светлост из кичице, из дрвећа.
Лето беше, касно поподне, и чу се прасак.

Чекић и наковањ у ритму су се котрљали,
котрљали и звечали шумом.
Из далека си стигла,
из пустиње, видех то у твојим очима.
Лојем си мапирала дијаграм
да би објаснила историју тог места.

(СОЛО ГИТАРА)

То беше структура –
цветови кактуса, руж,

суви траг песка,
жалфија и свуда

длачице канадске тополе.
Тог дана смо се пољубили,

небо, склоност ка сваком добу
и диск ватре су нас грејали.

Ту беше и прича, будућност,
прозирна ватра и камионети,

прљав-испуњен поглед.
Предмети какви јесу –

у времену
и све се одвија баш овако.

4 (ПЕСМА)

Знам где си јер ја зна
где је сунце

у свим његовим прерушавањима
отворена уста кажу – чуђење

До тог говора
оригинал нестаје

а да није обећао еманципацију
Звук је тело

Овај звук је моје тело

5 (ДУЕТ)

И моје тело
Какав је ово темељ?

Дао бих ти
чије небо?

И моје тело
За чијим столом нас позивају на ред?
Због тебе бих издао

А шта са редом?
Кажи да имена нема
Да смо безимена
прашина?

а облик наше шетње постају странице
постаје плочник под ногама

и ништа случајно се не чује, тако јасно
да нас коначно може сломити, што је добро.

Зимски капути полазе, пусти их да прођу.

(ПЛЕС)

Шетати, шетала је, по престоници
рука која у ваздуху компонује, по киши
падала је киша, по чаршавима, белешке ишчезле
у ребњацима, плима наноси узнемирујући новчић
на дну цистерне.

А теби
једну песму, длан отворен да прихвати елементе:
папир, стену.

Постоји ли партитура расправе
коју компонујеш на киши

за тај глас док он из празнине
слободе
долази?

Причај како
светлост улази у твоје собе, тихо
самотно са твојом књигом
у твојој књизи, пријатељу
киша пада,

стих се прекида
у сутон су га чистог
покупили врапци

невидљиви наспрам сутона.

7 (ПОСТСКРИПТУМ)

Дуго након овог писма, желим
да вас обавестим да сам видео семење како се изван
моје фабрике отвара, видео сам разбијена врата мог стана,
чуо кораке поред прозора,
искусио мало таложење моћи, беше горко.

При изласку сунца угледах пожар, ту је да бих живео.
И никако не могу да поверујем у то колико те
желим. У то никако не могу да поверујем.
Касно је. Цврчци су бучни у ваздуху.
Шта ће певати, шта ће рећи о нашим речима. Обликујући прашину,
простор из ваздуха, празну собу, собу
чији поветарац је само песма, тело када га нико не види.

ПИТЕР ГИЗИ (Peter Gizzi), амерички песник, рођен је 1959. у Питсфилду, Масачусетс, предаје на Универзитету Масачусетса у Амхерсту. Објавио је збирке *Fin Amor* (2002), *Артифицијелно срце* (*Artificial Heart*, 1998), *Периллум* (1992), *Кућа коју је сазидао Џек: Сабрана предавања Џека Спјасера* (*The House that Jack Built: The Collected Lectures of Jack Spicer*, 1998). Ожењен је песникињом Елизабет Вилис.

У збирци *Неке вредности пејзажа и времена* (*Some Values of Landscape and Weather*, 2003), из које су ове песме преведене, он преокреће пејзаж културалне меморије која се отвара у експлозивне, вибрирајуће регистре садашњице. Његова поезија се креће у распону од сажете лирике до сложених квази филозофских медитација и ствара вишеслојну текстуалност где у интеракцију ступају персонално и имперсонално, субјекти и објекти, индивидуе и историја. Питер Гизи алудира на Поа, Хоторна, Мелвила и Бодлера. Његова поезија постаје презентација идеја, слика, језика који обављају вивисекцију живота у његовим многоструким и нестабилним текстуализацијама и токовима. Тај језик је свестан протока људског искуства а песничка сензибилност је истовремена и *између* тече спонтано и метафизички. Гизијев рад рефлектује и усмереност на свакодневицу писаца као што су Френк О'Хара или Грегори Корсо, али се не може смирити у истраживању бића, идентитета и јастава на начин који указује на Малармеа и Рембоа.

Превела с енглеског и белешку сачинила ДУБРАВКА ЂУРИЋ